

Sygn. akt I CNP 9/09

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie ze skargi Banku B. S.A. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 10 października 2006 r., sygn. akt [...], wydanego w sprawie
ze skargi W.W. AB
przy uczestnictwie Banku B. S.A.
na czynności komornika,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 kwietnia 2009 r.,

**odrzuca skargę oraz zasądza od Banku B. S.A. na rzecz W.W.
AB kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania wywołanego skargą.**

Uzasadnienie

Wniesiona w imieniu Banku B. S.A. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 października 2006 r. sprostowanego postanowieniem z dnia 27 października 2006 r. podlegała odrzuceniu z następujących przyczyn:

Przede wszystkim należy wskazać, że skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 1 – 6 k.p.c., powinna zawierać między innymi uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Skarga będąca przedmiotem badania nie spełnia tego wymagania, bowiem w jej treści nie są zawarte jakiegokolwiek wywody prowadzące do uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia.

Ponadto wskazać trzeba, że zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarga powinna zawierać „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe”. Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Również ten warunek nie został przez skarżącego spełniony, bowiem treść skargi ogranicza się w tym zakresie jedynie do stwierdzenia, że skarżący nie mógł skorzystać z przysługujących mu środków zaskarżenia, a zmiana lub uchylenie skarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie jest możliwa.

Skarga nie spełnia także wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c., ponieważ nie określa granic zaskarżenia orzeczenia od którego została wniesiona. Tego braku nie sanuje zawarte w ramach wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 6 k.p.c. stwierdzenie że „orzeczenie jest w całości niezgodne z prawem”.

Z przytoczonych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).